

Arrest

nr. 248 102 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 november 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 1 december 1991 te San Salvador. U heeft een dochter, N.E.N.M.. U bent niet politiek actief en kende geen problemen met de autoriteiten. Van uw geboorte tot maart 2017 woonde u in Credisa, Soyapango. Vanaf 2002 had uw moeder een bedrijf dat basisproducten verkocht in de markt "La Tiendona", in San Salvador. Alhoewel er vanaf 2013 steeds meer criminaliteit was in de buurt, kende u geen problemen tot november 2015. Toen werd uw moeder in haar zaak benaderd door een jongeman die haar een gsm overhandigde die ze moest beantwoorden. Aan de telefoon eiste de baas van de bende 18 dat uw moeder 3000 dollar betaalde tegen de volgende dag om 15u. De volgende dag ging u in de plaats van uw moeder naar de markt. De jongeman kwam opnieuw langs in de zaak en gaf u de telefoon. Aan de telefoon herinnerde de baas van de bende 18 u eraan dat hij het geld om 15u moest hebben. U beweerde het geld niet te hebben, in de hoop minder te moeten betalen, maar de man dreigde ermee u te vermoorden indien u het geld niet zou betalen. Uw moeder ging vervolgens naar de bank en heeft het geld gebracht naar de zaak waar de bendeleden het geld zijn komen ophalen. De volgende dag benaderden de bendeleden opnieuw uw moeder in de zaak en eisten ze dat uw moeder 15 dollar "renta" per week betaalde. Daarnaast melden ze dat ze u nooit meer terug wilden zien in La Tiendona. Uw moeder betaalde de renta wekelijks, maar na twee of drie weken kwamen de bendeleden vaker langs en eisten ze telkens 1, 2, 5 of 6 dollar. In totaal moest uw moeder ongeveer 120 dollar per maand betalen.

In februari 2016 eisten de bendeleden meer geld van uw moeder. Uw moeder weigerde te betalen, waarop ze dreigden haar te vermoorden indien ze niet zou betalen. De bendeleden zeiden haar ook dat ze op de hoogte waren van uw studies en waar u werkte. Uw moeder stuurde u samen uw dochter en uw tweelingzus illegaal naar de VS. Onderweg in Mexico werden jullie ontvoerd door een drugskartel. Uw familie moest 2000 dollar losgeld per persoon betalen om u vrij te laten. U bent niet zeker of uw familie dit volledig betaald heeft, maar u werd vrijgelaten aan een busstation om de bus naar El Salvador te nemen. U besloot echter om verder te reizen en jullie werden opnieuw ontvoerd door mensen van hetzelfde drugskartel. De politie is binnengevallen op de plaats waar u werd vastgehouden en heeft u naar de migratiediensten gebracht. Ze legden u uit dat u asiel kon aanvragen of politiek asiel in de VS. Nadat ze u geïnterviewd hadden, vroegen ze u om de ontvoerders te identificeren, maar u zou geen bescherming krijgen. U besloot in mei 2016 om terug te keren naar El Salvador.

Terug in El Salvador kwam u tot augustus 2016 niet buiten. Vanaf september 2016 begon u terug te werken in een elektriciteitsbedrijf als secretaresse voor de directeur. U verdiende hiermee 2000 dollar per maand. In december 2016 kocht u een auto. Omdat u niet meer met de bus naar het werk ging, ontdekten de bendeleden dit en eisten ze dat uw moeder 150 dollar per maand meer betaalde. In maart 2017 verhuisde u naar een andere wijk, Montecielo, vlakbij La Tiendona. In februari 2018 begonnen bendeleden u bij u thuis op te bellen en vroegen ze 200 dollar renta. U besloot opnieuw te verhuizen en vanaf mei 2018 woonde u in Via del Rubio. Daar huurde u een huis in een wijk met bewaking voor 400 dollar per maand tot januari 2019. In mei 2018 verkocht uw familie de zaak aan een familievriend. Eind augustus 2018 kreeg u telefoontjes op het werk van de leiders van de bende 18. Ze eisten dat u hen 5000 dollar zou betalen van de verkoop van de zaak tegen oktober 2018. Er kwamen in oktober 2018 twee mannen naar uw werk aan wie u het geld moest overhandigen. U hebt vervolgens vliegtickets naar België gekocht. In november 2018 werd u nog eens opgebeld en eisten de bendeleden dat u 1000 dollar moest betalen tegen eind december 2018. De bendeleden beweerden u in de gaten te houden. U dacht dat u achtervolgd werd door een rode sedan. U was op dat moment ook op zoek om iemand te vinden die u kon vervangen op uw werk en probeerde ook al uw bezittingen te verkopen. Eind december 2018 betaalde u de 1000 dollar aan de twee mannen die het kwamen ophalen. In januari 2019 besloot u bij uw moeder te gaan wonen, omdat u dacht dat u daar veiliger zou zijn omdat er in de wijk waar u woonde een andere bende actief was. In januari 2019 hebt u geen renta meer betaald omdat ze u ook niet meer konden bereiken. U vertrok op 4 februari 2019 uit El Salvador en vloog via Spanje naar Frankrijk van waaruit u de trein nam om naar België te komen. U diende een aanvraag tot internationale bescherming in op 20 februari 2019.

Op het einde van maart 2019, nadat u al in België was, hebben bendeleden uw zus R.L.M.B. opgewacht en eisten ze dat uw zus 500 dollar zou betalen. In april wachtte ze haar op en moest ze het geld afgeven. Uw zus besloot ook te vertrekken uit El Salvador en kwam ook naar België, waar ze op 17 september 2019 om internationale bescherming vroeg.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart, de geboorteakte van uw dochter,

documenten met betrekking tot het ouderlijk gezag over uw dochter, het contract van uw werk, uw ontslagbrief, uw loonbrieven, documenten over de aankoop van het bedrijf, documenten over de verkoop van het bedrijf, documenten over de maandelijkse betalingen van het bedrijf, twee telefoonfacturen om uw adreswijziging aan te tonen, twee krantenartikelen over de algemene situatie in uw wijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, acht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het mogelijk dat u geviseerd werd door leden van de bende 18. Echter, voortgaande op uw verklaringen en rekening houdend met uw profiel en achtergrond heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de bendeleden u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet politiek actief bent en geen problemen met de autoriteiten van uw land heeft gekend (CGVS, p. 9). U heeft, naast de problemen van afpersingen door bendeleden die het op een deel van uw inkomsten hadden gemunt, geen andere problemen gekend in El Salvador (CGVS, p. 20). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die erop zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde afpersing door bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig

genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat leden van de bende 18 de zaak van uw moeder afpersten sinds november 2015 (CGVS, p. 9). Omdat ze de zaak een lange tijd gerust hadden gelaten vroegen ze eerst 3000 dollar. Vervolgens vroegen ze iedere maandag 15 dollar en op andere dagen soms 1, 2, 5 of 6 dollar: een bedrag dat maandelijks neerkwam op 120 dollar renta (CGVS, p. 10). In december 2016 verhoogden ze het bedrag naar 150 dollar omdat ze hadden gezien dat u een auto had gekocht (CGVS, p. 16). Hoewel de eis tot betaling gepaard zou zijn gegaan met verbale bedreigingen, die niet alleen naar uw moeder maar ook naar u waren gericht (CGVS, p. 10), moet er worden vastgesteld dat uw moeder is ingegaan op hun vraag en dat jullie hiermee verdere problemen met de bende verhinderden (CGVS, p. 16). In mei 2018 verkochten jullie de zaak voor 15.000 dollar. In augustus 2018, eisten de bendeleden vervolgens 5000 dollar. Ook hier betaalden jullie het gevraagde bedrag en konden jullie verdere problemen vermijden (CGVS, p. 12, 17). Vanaf november 2018 werd u op uw werk gebeld, en vroegen bendeleden 1000 dollar van u. In december 2018 betaalde u dit en vermeed hiermee verdere problemen (CGVS, p. 12, 19). Met betrekking tot de gevolgen van de afpersing op uw levensomstandigheden blijkt uit uw verklaringen dat het huis waarin u woonde in Credisia uw eigendom was, en dat u nog eigendommen had in Zacatecoluca en in Union (CGVS, p. 7). Nadat u verhuisde kon u een huurhuis betalen in een private wijk met bewaking voor 400 dollar per maand (CGVS, p. 7-8). U verklaarde ook geen problemen te hebben om rond te komen (CGVS, p. 7). In december 2016 kon u ook nog een auto kopen (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat u in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Bovendien rijzen er vragen over uw houding en uw verklaringen die uw geloofwaardigheid sterk in twijfel trekken. Zo verklaart u dat bendeleden u in februari 2018 zijn beginnen opbellen en dat ze 200 dollar vroegen. Uw verklaringen hieromtrent overtuigen allerminst. U beweert namelijk eerst dat ze u zijn beginnen opbellen bij u thuis (CGVS, p. 11), maar wanneer u om meer uitleg wordt gevraagd, stelt u dat het om een eenmalig incident ging en dat ze niet met u, maar met uw babysit hebben gebeld (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd hoe de bendeleden die u opbelden dan aan uw nummer geraakt zijn, ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u niet weet welke bendeleden het zijn die u belden, dat uw burens op een gelijkaardige manier werden benaderd en dat mensen in de kolonie ook renta moesten betalen (CGVS, p. 17). Bovendien komt dit niet overeen met de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar verklaarde u namelijk met betrekking tot uw woonplaats in Montecielo enkel dat de bendeleden uiteindelijk ontdekten waar u woonde zonder enige vermelding dat u toen u daar woonde de eis zou gekregen hebben om 200 dollar afpersingsgeld te betalen. (DVZ, vragenlijst 7 mei 2019, p. 2 punt 5). U stelde bij DVZ wel dat u op uw werk telefoontjes kreeg en dat ze daar 200 dollar per maand van u eisten en hierna verhuisde u naar Montecielo (DVZ, vragenlijst 7 mei 2019, p. 2 punt 5), terwijl u bij het CGVS enkel beweert vanaf november 2018 dreigtelefoontjes op uw werk te krijgen waarbij bendeleden 1000 dollar van u vroegen (CGVS, p. 12). Bij DVZ maakt u overigens geen enkele melding dat bendeleden in november 2018 nog 1000 dollar van u vroegen. Daarnaast beweert u dat u in juni, juli en augustus 2016 niet buitenkwam (CGVS, p. 11), terwijl uit uw paspoort blijkt dat u in juni 2016 nog naar Panama bent gereisd. U verklaarde eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw reis naar Panama in het kader van uw werk was (CGVS, p. 5). Dat stemt echter niet overeen met uw andere verklaring dat u pas begon met die job in september 2016 (CGVS, p. 11, p. 16), wat trouwens ook bevestigd wordt door het contract van uw werk en uw ontslagbrief die u hebt neergelegd bij DVZ. Verder beweert u dat uw moeder naar de politie zou zijn gegaan om een klacht in te dienen, maar u kunt hiervan geen documenten voorleggen (CGVS, p. 16). U verklaart dat uw moeder werd doorgestuurd naar het Openbaar Ministerie en daar geen klacht heeft ingediend, omdat ze dan zouden moeten onderzoeken wie naar La Tiendona kwam om geld te vragen (CGVS, p. 16). Deze reden kan echter niet overtuigen, gezien het net de bedoeling is van het indienen van een klacht dat de politie de feiten onderzoekt.

Tenslotte kan gesteld worden dat uw houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw vliegtickets kocht in oktober 2018 om pas in februari 2019 te vertrekken (CGVS, p. 12). Er kan toch verwacht worden van iemand die werkelijk vreest voor zijn leven, om te zoeken naar tickets waarmee men vroeger het land kan verlaten. Ook stelt

u dat u nog op zoek ging naar vervanging voor uw functie voor u ontslag nam (CGVS, p. 12 en DVZ, vragenlijst 7 mei 2019, p.2 punt 5), terwijl u wel beweert in die periode al te zijn gebeld en benaderd op uw werk (CGVS, p. 12). In januari 2019 verhuist u bovendien ook terug naar het huis van uw moeder (CGVS, p. 12). Als reden geeft u op dat u hoopte zich er veiliger te voelen omdat de wijk gecontroleerd werd door een andere bende (CGVS, p. 12). Eerder had u nochtans gezegd dat u er net was weggaan omdat het vlakbij een gebied was dat gecontroleerd werd door de bende 18 en dat ze u daar te makkelijk in de gaten konden houden (CGVS, p. 4). Dat u zou terug verhuizen naar een gebied waar de bende die u bedreigde u makkelijk in de gaten kon houden, getuigt absoluut niet van een gegronde vrees vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien reisde u via Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in geen van beide landen een asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning dat u hier een vriendin had die u had verteld dat mensen van El Salvador hier geholpen worden is niet afdoende (CGVS, p. 18). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat de door u aangehaalde bedreigingen en de beweerde gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming uit af te leiden.

De overige documenten die u voorlegt, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, het paspoort van uw dochter, de geboorteakte van uw dochter, uw ontslagbrief, documenten over de aankoop van het bedrijf, documenten over de verkoop van het bedrijf, documenten over de maandelijkse betalingen van het bedrijf en de twee telefoonfacturen om uw adreswijziging aan te tonen hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw professionele bezigheden en het functioneren van de zaak van uw moeder. Deze elementen staan in deze beslissing niet meteen ter discussie. De documenten over het ouderlijk gezag over uw dochter, hebben geen betrekking op uw problemen. De nieuwsartikelen hebben geen betrekking op uw persoonlijke toestand, maar hebben betrekking op de algemene situatie in uw omgeving (CGVS, p. 4). Bijgevolg kunnen ook deze documenten bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als familielid van iemand met een handelszaak op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/>**

[rapporten/coi focus salvador. retour au pays des ressortissants 20200109.pdf](#)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw zus Rosa Linda MOLINA BENITEZ (O.V. 8.909.323; CG 19/23821) ook een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft maar nog niet gehoord werd door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt dat zij gegronde vrees voor vervolging heeft omdat ze niet langer het geld kon betalen dat was gevraagd door Barrio 18, een criminele bende. Ze werd meerdere keren met de dood bedreigd toen ze probeerde de betaling van de bende te ontwijken en werd daarom altijd gedwongen mee te werken. Ze is niet meer in staat om mee te werken en vreest om te worden vermoord. Verzoekster argumenteert vervolgens uitgebreid waarom in haar geval sprake is van een vervolging op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging dan wel het behoren tot een sociale groep.

Vervolgens gaat verzoekster in op de hoge onveiligheid en afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador. Zij haalt aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij wijzen erop dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde “*dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)*”. Zij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, “wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”. Zij wijst erop dat de “*verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, (af)persen (...), en verkrachten*” en verwijst vervolgens naar het “*World Report 2019, El Salvador*” van Human Rights Watch en het artikel “*Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy*” van National Geographic van maart 2019.

Ook haalt verzoekster aan dat bronnen berichten over een “*exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden*” en citeert uit het artikel “*It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*” van The Washington Post van 3 maart 2019. Zij wijst erop dat alleen de bende MS-13 “*tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden*” en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in UNHCR guidelines.

In ditzelfde document nam UNHCR een lijst op van personen met een risicoprofiel die mogelijk bescherming nodig hebben, zoals personen die zich (vermeendelijk) verzetten tegen het gezag van de bendes, jongeren, vrouwen en jonge vrouwen.

Verzoekster stelt dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland bijzonder geïsoleerd kunnen worden door bendes, en zeker indien ze voor hun vertrek problemen hadden met bendes. Zij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de *“Coi Focus Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 (die niet aan het administratief dossier toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde UNHCR guidelines. Verzoekster meent dat zij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval zij zou terugkeren naar El Salvador.

Verzoekster stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes.

Verzoekster betoogt verder dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoekster.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze haar – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaat in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS moet nagaan of de terugkeer naar haar land van herkomst in haar hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte fundamentele rechten. Verzoekster meent *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador”*. Zij herhaalt dat zij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat zij geïsoleerd zou worden door de criminele bende, reden waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht hierbij toe:

“1. De aandacht van Uw Raad dient worden gevestigd op het feit dat de verwerende partij niet in twijfel trekt dat de verzoekster geïsoleerd werd door leden van bende 18 (bestreden beslissing, p. 2: « Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, acht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CG VS) het mogelijk dat u geïsoleerd werd door leden van bende 18 »). De verwerende partij is slechts van mening dat de aangehaalde afpersingen en gevolgen ervan door bendeleden:

A) niet gelijkgesteld kunnen worden met een van de gronden van het Verdrag van Genève die de toekenning van de vluchtelingenstatus kan rechtvaardigen (bestreden beslissing, voorlaatste paragraaf van pagina 2);

B) niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming (bestreden beslissing, laatste paragraaf van pagina 2).

A.

Wat betreft het verband tussen de problemen die de verzoekster ondervindt en het Verdrag van Genève, verwijst ze Uw Raad naar de bovenstaande ontwikkelingen (eerste middel).

Het werd inderdaad duidelijk aangetoond dat de problemen waarvan de verzoekster het slachtoffer was, verband kunnen houden zowel met het politieke motief als met het behoren tot een sociale groep.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kunnen de afpersingen en doodsb bedreigingen door bendeleden worden gelijkgesteld met de gronden van het Verdrag van Genève.

(...)

in casu, waren de afpersingen en gevolgen zowel ernstig (verplichting om bedragen te betalen en doodsb bedreigingen bij niet betaling) als regelmatig (verplichting om maandelijks en soms wekelijks

grotere bedragen te betalen). De afpersingen en doodsb bedreigingen door bendeleden waren dus ongetwijfeld daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

Gezien, enerzijds, het feit dat de verwerende partij niet in twijfel trekt dat de verzoekster geviseerd werd door leden van bende 18 en, anderzijds, de zwaartekracht van de afpersingen en doodsb bedreigingen, dient de vluchtelingenstatus aan verzoekster te worden verleend.

B.

Wat betreft de bevestiging van de verwerende partij volgens dewelke de aangehaalde afpersingen en gevolgen ervan door bendeleden niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, betwist de verzoekster deze analyse sterk.

Om tot deze conclusie te komen, begint de verwerende partij met een opsomming van enkele gebeurtenissen die verzoekster heeft meegemaakt - die zij niet in twijfel trekt - en besluit uiteindelijk dat, gezien haar financieel situatie, het blijkt dat de verzoekster niet in een situatie van « extreme armoede » zou belanden waardoor zij onmogelijk zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting (bestreden beslissing, eerste paragraaf van pagina 3).

Deze analyse is absoluut niet relevant.

Artikel 48/4. §1. van de Vreemdelingenwet stelt:

(...)

Het paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet definieert wat « ernstige schade » bedoelt:

(...)

Het risico op ernstige schade is niet beperkt tot het financiële aspect (« situatie van extreme armoede »), in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing suggereert.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt inderdaad dat zij herhaaldelijk werd afgeperst en het doelwit van doodsb bedreigingen werd bij niet-betaling van de gevraagde bedragen.

Deze vervolgingen waren zo hevig dat ze in het verleden, in februari 2016, al had geprobeerd te vluchten naar de Verenigde Staten. Ze ervoer echter een nachtmerrie op weg naar de Verenigde Staten en moest uiteindelijk terugkeren naar de El Salvador (NPO. pp. 10-11).

Verzoekster was uiterst nauwkeurig tijdens haar vrij relaas (NPO. pp. 9-13). Ze reageerde ook duidelijk en zonder aarzeling op de vele vragen die haar vervolgens over deze gebeurtenissen werden gesteld (NPO. pp. 13-19).

Deze gebeurtenissen zijn verenigbaar met de objectieve informatie die hierboven werden geproduceerd waaruit duidelijk blijkt dat de verzoekster een risicoprofiel heeft.

De vraag is niet of verzoekster het risico loopt om in een « situatie van extreme armoede » te belanden, maar of zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van van artikel 48/4, § 2. van de Vreemdelingenwet ; wat het duidelijk het geval is.

Verzoekster herhaalt er voor het overige aan dat zij niet langer over voldoende financiële middelen beschikte om de door de bendeleden gevraagde bedragen te betalen, aangezien de familiale zaak werd verkocht. Ze kon deze bedragen niet meer betalen en daarom werd ze gedwongen haar land van herkomst te verlaten, wetende dat ze zou worden vermoord als ze niet zou betalen.

Het risico op ernstige schade wordt gevestigd.

De subsidiaire beschermingsstatus dient ten minst aan verzoekster worden verleend.

2. Verwerende partij brengt vervolgens enige vermeende inconsistenties - die het niet zijn - naar voren in verzoeksters verklaringen.

Vooraf, betreurt de verzoekster dat de verwerende partij haar nooit heeft geconfronteerd met deze vermeende inconsistenties.

(...)

Door de verzoekster geen kans te hebben gegeven om verklaringen over deze vermeende inconsistenties te geven, heeft de verwerende partij artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

A. Thuis telefoontje in februari 2018

De verzoekster betwist de analyse van de verwerende partij over het evenement van februari 2018 stevig. Ze legt uit dat de verwerende partij de betekenis van haar woorden duidelijk niet volledig begreep.

Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat de bendeleden vanaf februari 2018 « begonnen » thuis op te bellen (NPO, p. 11 : « tot in februari 2018 ze mij thuis zijn beginnen opbellen »).

Ze legt echter uit dat ze bedoelde dat de bendeleden voor het eerste keer thuis hebben gebeld, in tegenstelling tot veel eerdere bedreigingen sinds november 2015 waarbij ze nooit naar haar huis hadden gebeld maar rechtstreeks naar de familiezaak waren gekomen om ze af te persen.

Verzoekster bevestigt voorts, zoals zij overigens heeft verklaard toen er een paar meer specifieke vragen werden gesteld over dit evenement (NPO. pp. 16-17), dat het haar babysitter was die toen aanwezig was en die de oproep heeft aangenomen. Voor het overige, legt de verzoekster uit dat ze niet over dit oproep van februari 2018 heeft gesproken bij de DVZ omdat de agent van de DVZ haar aanspoorde om haar asiel motieven vlug samen te vatten. Zij had erg weinig tijd bij de DVZ. De verzoekster was onder de druk om snel te gaan. Bij het CGVS had zij alle noodzakelijke tijd om haar heel relaas, in details, te vertellen. Uw Raad is volledig op de hoogte van de voorwaarden waaronder interviews bij de DVZ plaatsvinden. Deze grief is absoluut niet relevant. Het telefoontje van februari 2018 naar haar huis dient als gevestigd woorden beschouwd.

B. Telefoontjes op werk

Verzoekster legt uit dat de verwerende partij wederom de betekenis van haar woorden niet heeft begrepen. Ze betreurt het nogmaals dat de verwerende partij haar op dit punt niet heeft geconfronteerd, wat haar in staat zou hebben gesteld om opheldering te verschaffen.

De verzoekster legt uit dat er twee periodes moeten worden onderscheiden met betrekking tot oproepen tot haar werk. Enerzijds, de periode na december 2016 (aankoop van haar auto) en, anderzijds, de periode na mei 2018 (verkoop van de familiezaak).

In de eerste periode, sinds ze een auto had gekocht in december 2016, zagen de bendeleden een kans om meer geld te vragen. Zo begonnen ze verzoekster via telefoontjes naar haar werk \$ 200 per maand en haar moeder \$ 150 per maand te vragen (Vragenlijst CGVS: NPO. p. 11). Verzoekster besloot naar Montecielo te verhuizen wat ze deed in maart 2017.

In de tweede periode, sinds de verkoop van de familiezaak in mei 2018, zagen de bendeleden een nieuwe mogelijkheid om meer geld te vragen. In augustus 2018 ontving verzoekster dus een telefoontje bij haar werk waarin ze werd verzocht om uiterlijk \$ 5.000 te betalen in oktober 2018, wat ze deed. Na deze gebeurtenis besloot ze om El Salvador te verlaten omdat de situatie niet langer levensvatbaar was. In november 2018, werd de verzoekster teruggebeld en werd haar gevraagd om \$ 1.000 te betalen in december 2018, wat ze deed ook. In januari 2019 verhuisde ze bij haar moeder waar ze bleef wonen tot haar vertrek op 4 februari 2019.

Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS alleen de door de bendeleden gevraagde \$ 200 per maand vanaf december 2016 niet vermeld. Voor het overige, was ze altijd consistent in haar verklaringen. Het is bovendien niet nodig eraan te herhalen dat dit een omissie plaatsvond in het kader van haar vrij relaas waarin ze heel veel gebeurtenissen noemde (bijna 5 pagina's van de nota's van haar persoonlijk onderhoud ; NPO. pp. 9-13). Onder deze omstandigheden, is het daarom niet onsamenhangend dat zij dit - enige - element vergat te vermelden. Nogmaals, als de verwerende partij twijfels had over dit van secundair belang punt, was het aan haar om de verzoekster te confronteren, quod non.

Voor het overige, wat betreft het feit dat verzoekster geen melding maakte bij de DVZ dat de bendeleden in november 2018 nog \$ 1000 vroegen, verwijst ze Uw Raad tot haar verklaringen hierboven. Ze werd aangespoord door de agent van de DVZ om haar asiel motieven vlug samen te vatten. Wettende de voorwaarden waaronder interviews bij de DVZ plaatsvinden, is deze grief niet relevant. De verschillende afpersingen eisen via telefoontjes op haar werk dienen als gevestigd worden beschouwd.

C. Reis naar Panama in juni 2016

De verzoekster betreurt dat de verwerende partij haar nooit heeft ondervraagd over haar reis naar Panama in juni 2016, waardoor zij op dit punt licht had kunnen werpen.

Toen haar werd gevraagd naar de verschillende reizen die ze met haar huidig paspoort had gemaakt, vergat ze eenvoudigweg haar reis naar Panama in juni 2016 te vermelden (NPO. p. 5).

Ze legt uit dat, bij haar terugkeer naar El Salvador in mei 2016, ze werd uitgenodigd in juni 2016 door een vriendin die haar gedachten wilde verzetten na het ernstige trauma dat ze in Mexico had opgelopen toen ze probeerde naar de Verenigde Staten te reizen. Deze periode was voor de verzoekster bijzonder traumatisch. Ze legt uit dat ze er niet aan dacht deze reis te vermelden omdat dit buiten El Salvador plaatsvond en daarom geen betrekking had met haar angsten in dit land (en het feit dat zij niet buiten haar huis kwam gedurende deze periode om niet gezien te worden door de bendeleden).

De door de verzoekster gegeven uitleg zijn consistent.

Voor het overige, bevestigt de verzoekster, zoals ze gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd (NPO, p. 5), dat ze twee keer met haar baas heeft gereisd: één keer in Panama en één keer in Ecuador. Deze grief is niet relevant en absoluut niet voldoende om de angsten van de verzoekster in twijfel te trekken.

D. Klacht bij de politie

Verzoekster legde uit dat, op advies van de advocaat die haar zaak en die van haar zus behandelde in Mexico en dus in deze uiterst gespannen context, haar moeder inderdaad naar de politie ging om een klacht in te dienen, maar dat toen de politie haar vertelde de praktische gevolgen van deze klacht, ze bang werd en uiteindelijk besloot geen klacht in te dienen (NPO. p. 16).

Voordat verzoeksters moeder zich daadwerkelijk aan de politie overgaf, had zij zich niet gerealiseerd wat de daadwerkelijke gevolgen van haar daden zou kunnen zijn en het risico dat de criminele bendeleden haar als gevolg van haar klacht zouden mishandelen. Deze uitleg is consistent.

De analyse van de verwerende partij is puur subjectief en houdt helemaal geen rekening met de realiteit ter plaatse in El Salvador.

Verwerende partij betwist de analyse van verwerende partij volgens dewelke haar houding geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou getuigen.

E. Aankoop van vliegtickets in oktober 2018 voor vertrek in februari 2019.

Toen de afpersingen in oktober 2018 verslechterden (betaling van S 5.000 uit de verkoop van de familiezaak), nam verzoekster onmiddellijk stappen om El Salvador te verlaten omdat ze zich realiseerde dat ze niet snel de gevraagde bedragen zou kunnen betalen en daardoor het risico zou lopen te worden gedood. Ze was dus niet passief in het licht van de situatie.

Ze legde verder duidelijk uit dat ze, omwille van haar financiële reserves die aan het opraken waren, gedwongen werd een promotievlucht te nemen die gepland was voor februari (NPO. p. 18).

In de periode van oktober tot 4 februari heeft verzoekster alle door de bendeleden gevraagde bedragen betaald om elk risico te vermijden.

F. Afwezigheid van asielaanvraag in Spanje en Frankrijk

Verzoekster voegt toe dat zij in Spanje en Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat zij had gehoord van de slechte materiële opvangvoorwaarden voor asielzoekers in deze landen, in tegenstelling tot België waarover zij zeer goede feedback had gekregen (NPO. p. 18). Zij was dus van plan om naar België te gaan wanneer zij haar reis organiseerde vanuit El Salvador. Alle objectieve bronnen zijn het er inderdaad over eens dat de opvangvoorzieningen in Spanje en Frankrijk betreurenswaardig zijn. Zij verkoos daarom natuurlijk liever naar België te gaan.

Haar reis was dus als volgt georganiseerd: vlucht van El Salvador naar Spanje voor een eenvoudige doorreis en aankomst in Frankrijk voordat zij onmiddellijk de trein naar België nam. De verzoekster verbleef in geen van deze landen. Hoewel aanvechtbaar deze houding is, toch is het volkomen begrijpelijk en menselijk.

Ter conclusie, dient er worden herhaald dat de verwerende partij niet in twijfel trekt dat de verzoekster geïnterviewd werd door leden van bende 18 (bestreden beslissing. p. 2: « Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, acht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CG VS) het mogelijk dat u geïnterviewd werd door leden van bende 18 »).

Verzoekster betoogt dat in haar geval - enerzijds als dochter van een vrouw die aan het hoofd van een zaak was en anderzijds als persoon die weigerde de door de criminele bende 18 geëiste bedragen te betalen - er sprake is van een risicoprofiel, waarbij ze citeert uit pagina 28 tot en met 31 uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016.

Verzoekster stelt verder dat de verwerende partij duidelijk geen rekening heeft gehouden met de realiteit ter plaatse in El Salvador waar de criminele bendes mensen vrij aanvallen, dat het geweld van deze groepen "gratis" is en dat er geen tweede waarschuwing is met hen. Ze citeert vervolgens pagina 6 van de COI Focus "El Salvador: situation sécuritaire" van 15 juli 2019, alsook pagina's 10; 12-13 en 17 van de UNHCR guidelines.

Verzoekster meent dat verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit haar verklaringen en de beschikbare informatie in verband met het land van herkomst van verzoekster heeft behandeld. Verzoekster geeft aan dat zij nochtans bijzonder gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd (NPO, pp. 9-20) die worden bevestigd door het lezen van de objectieve bronnen die ter ondersteuning van het onderhavige beroep worden ingediend, waarbij zij uit het gehoorverslag citeert.

Vervolgens wordt nog verwezen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en om het voordeel van de twijfel gevraagd. Verzoekster betoogt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of minstens een reëel risico op ernstige schade loopt.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, betwist verzoekster de analyse van de verwerende partij volgens dewelke "blijkt nergens uit de informatie dat er actuele in El Salvador sprake is van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict (bestreden beslissing, p. 5). Volgens verzoekster vermeldt de COI Focus van 15 juli 2019 een “niveau van geweld dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau dat wordt aangetroffen in door conflicten getroffen landen”, een “wijdverbreid geweld”, een geweld dat “de drempel van een gewapend conflict” bereikt, een “gewapend conflict met lage intensiteit” en “een situatie van algemeen geweld”, waarbij zij uit pagina 6 citeert.

2.3. Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

- stuk 3. UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016;
- stuk 4. COI Focus “El Salvador: situation sécuritaire” van 15 juli 2019 ;
- stuk 5. Human Rights Watch, World Report 2019. El Salvador;
- stuk 6. National Geographic, "Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy", maart 2019;
- stuk 7. The Washington Post, "It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country", 3 maart 2019.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 7 december 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador : Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020;
- UNHCR “Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador” van maart 2016.

3.2. Verzoekster maakt op 16 december 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- de geboorteakte van haar dochter, O.M.G.I., geboren in België op 13 juli 2020;
- de akte van prenatale erkenning door haar partner en vader van haar dochter;
- de verblijfsvergunning van haar partner;
- kopieën van arresten nrs. 243 676 en 243 705 van de Raad in verenigde kamers.

4. Beoordeling

4.1. Uit verzoeksters verklaringen bij de DVZ, het CGVS en ter terechtzitting blijkt het volgende.

Verzoekster verklaart dat haar moeder sinds 2002 een bedrijf had dat basisproducten verkocht in de markt “La Tiendona” in de stad San Salvador. Zelf woonde zij met haar moeder in Credisa, Soyapango, een wijk onder controle van MS-13.

Verzoekster studeerde psychologie aan de universiteit en combineerde dit met werk in een restaurant (gehoorverslag verzoekster, p. 6).

Volgens verzoeksters verklaringen zou haar moeder in november 2015 door de bende Barrio 18 voor de eerste keer zijn afgeperst. Omdat de zaak lange tijd met rust werd gelaten, zou meteen een bedrag van 3000 dollar *renta* (afpersingsgeld) geëist zijn (p. 13). De bende zou ermee hebben gedreigd hen te vermoorden indien ze niet zouden betalen. Vervolgens zou de bende van haar moeder hebben geëist dat ze een wekelijkse *renta* van 15 dollar betaalde, maar kwamen ze ook langs voor kleinere bedragen, zodat haar moeder ongeveer in totaal 120 dollar per maand betaalde (gehoorverslag verzoekster, p. 9-10). Verzoekster, die de leider van de bende zou hebben tegengesproken, mocht zich niet meer in La Tiendona begeven omdat zij geen respect had voor de bende.

In februari 2016 zou de bende meer geld hebben geëist van verzoeksters moeder, hetgeen zij aanvankelijk weigerde en waarop de bende dreigde haar te vermoorden. Omdat er ook verbale doodsbedreigingen werden gericht naar verzoekster, met name vertelden de bendeleden dat ze op de hoogte waren van verzoeksters studies en waar zij werkte, stuurde de moeder verzoekster en haar tweelingzus naar de Verenigde Staten. Dit mislukte en in mei 2016 keerde verzoekster terug naar El Salvador (p. 10-11).

In september 2016 begon verzoekster te werken bij een elektriciteitsbedrijf en kocht zij een auto. Toen de bende hiervan kennis nam omdat zij niet meer de bus nam, zou de bende de *renta* naar 150 dollar hebben verhoogd (p. 11 en 16).

In maart 2017 verhuist verzoekster naar Montecielo, volgens haar verklaringen omdat door in dezelfde plek te blijven wonen het voor Barrio 18 makkelijker was haar te bewaken. In februari 2018 zouden bendeleden verzoekster zijn beginnen te bellen en zouden ze 200 dollar *renta* hebben gevraagd. Verzoekster vermoedt dat het andere bendeleden betreft dan die van Barrio 18 (p. 17). Verzoekster betaalde dit niet maar verhuisde opnieuw en woonde vanaf mei 2018 in Via del Rubio waar ze een huis met bewaking huurde.

In mei 2018 verkocht verzoeksters familie de zaak in La Tiendona.

Eind augustus 2018 zou verzoekster telefoontjes op het werk hebben ontvangen van de leiders van de bende Barrio 18. Ze zouden hebben geëist dat ze hen 5000 dollar zou betalen van de verkoop van de zaak, waaraan verzoekster zou hebben voldaan.

In november 2018 zou verzoekster nogmaals gebeld zijn geweest en eisten de bendeleden dat ze 1000 dollar betaalde waaraan verzoekster gevolg gaf.

In januari 2019 verhuist verzoekster opnieuw omdat zij zich achtervolgd voelde. Zij trekt in bij haar moeder omdat die wijk onder controle van MS-13 staat en verzoekster zich daar veiliger zou hebben gevoeld in afwachting van haar vertrek uit El Salvador.

4.2. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal in eerste orde en op uitdrukkelijke wijze dat hij *“rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken” “het mogelijk [acht] dat u geïnterviewd werd door leden van de bende 18”* waarbij hij, na onderzoek van de door verzoekster aangehaalde bedreigingen en de beweerde gevolgen ervan, besluit dat deze niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

In tweede orde stelt de commissaris-generaal vervolgens dat er bovendien vragen rijzen rond verzoeksters verklaringen en houding die haar geloofwaardigheid sterk in twijfel trekken en niet getuigen van een geïntegreerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De Raad meent dat deze motieven in de bestreden beslissing waar verzoeksters relaas dat zij werd geïnterviewd door Barrio 18 zowel mogelijk wordt geacht als in twijfel wordt getrokken, blijk geven van een interne tegenstrijdigheid waaruit de Raad de conclusie trekt dat de bedenkingen van de commissaris-generaal bij verzoeksters verklaringen en houding niet voldoende draagkrachtig werd bevonden om verzoeksters beschermingsverzoek louter op basis van ongelooftwaardigheidsbevindingen te weigeren.

De Raad moet overigens na lezing van het administratief dossier besluiten dat de bedenkingen van de commissaris-generaal omtrent verzoeksters verklaringen en houding onvoldoende en niet doorslaggevend zijn om in deze stand van zaken de algemene geloofwaardigheid van verzoeksters gehele relaas met betrekking tot Barrio 18 volledig onderuit te halen. De Raad acht verzoeksters verklaringen over de afpersingen en bedreigingen door Barrio 18 voldoende samenhangend, precies en aannemelijk alsook in overeenstemming met de beschikbare informatie over haar land van herkomst, waaruit blijkt – zoals ook in de bestreden beslissing wordt vastgesteld – dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door (onder meer) georganiseerde misdaadgroepen die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren, dat de georganiseerde misdaad erg actief is in El Salvador, dat het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden bende-gerelateerd is en dat het geweld er wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Verzoeksters verklaringen over de afpersingen en bedreigingen door Barrio 18 worden door de Raad dan ook aangenomen.

4.3. Zoals reeds vermeld, meent de commissaris-generaal dat de aangehaalde bedreigingen en beweerde gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

De commissaris-generaal stelt vast: *“U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat leden van de bende 18 de zaak van uw moeder afpersten sinds november 2015 (CGVS, p. 9). Omdat ze de zaak een lange tijd gerust hadden gelaten vroegen ze eerst 3000 dollar. Vervolgens vroegen ze iedere maandag 15 dollar en op andere dagen soms 1, 2, 5 of 6 dollar: een bedrag dat maandelijks neerkwam op 120 dollar *renta* (CGVS, p. 10). In december 2016 verhoogden ze het bedrag naar 150 dollar omdat ze hadden gezien dat u een auto had gekocht (CGVS, p. 16). Hoewel de eis tot betaling gepaard zou zijn gegaan met verbale bedreigingen, die niet alleen naar uw moeder maar ook naar u waren gericht (CGVS, p. 10), moet er worden vastgesteld dat uw moeder is ingegaan op hun vraag en dat jullie hiermee verdere problemen met de bende verhinderden (CGVS, p. 16). In mei 2018 verkochten jullie de zaak voor 15.000 dollar. In augustus 2018, eisten de bendeleden vervolgens 5000 dollar. Ook hier betaalden jullie het gevraagde bedrag en konden jullie verdere problemen vermijden (CGVS, p. 12, 17).*

Vanaf november 2018 werd u op uw werk gebeld, en vroegen bendeleden 1000 dollar van u. In december 2018 betaalde u dit en vermeed hiermee verdere problemen (CGVS, p. 12, 19). Met betrekking tot de gevolgen van de afpersing op uw levensomstandigheden blijkt uit uw verklaringen dat het huis waarin u woonde in Credisia uw eigendom was, en dat u nog eigendommen had in Zacatecoluca en in Union (CGVS, p. 7). Nadat u verhuisde kon u een huurhuis betalen in een private wijk met bewaking voor 400 dollar per maand (CGVS, p. 7-8). U verklaarde ook geen problemen te hebben om rond te komen (CGVS, p. 7). In december 2016 kon u ook nog een auto kopen (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat u in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.”

Elders stelt de commissaris-generaal nog dat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

4.4. De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu neemt de Raad aan dat verzoekster werd gevisieerd door leden van de bende Barrio 18 waarbij zij het slachtoffer was van afpersingen, en dat deze afpersingen gepaard gingen met doodsbedreigingen.

Hoewel deze doodsbedreigingen enkel verbaal van aard waren en blijkens de verklaringen van verzoekster niet gepaard gingen met geweld, meent de Raad dat bij het onderzoek van de gegrondheid van het beschermingsverzoek geen abstractie mag worden gemaakt van deze doodsbedreigingen gelet op verzoeksters verklaringen dat zij uit El Salvador is vertrokken omdat zij niet meer bedreigd wilde leven, dat zij bij terugkeer niet weet waar zij zou moeten gaan wonen aangezien haar moeder naar de Verenigde Staten zal vertrekken, dat ze bang is dat ze haar zouden herkennen en dat ze haar of de rest van de familie zouden vermoorden als een soort van repressiemaatregel (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 19).

Bovendien vermeldt verzoekster dat na haar vertrek haar zus eind maart 2019 zou zijn opgewacht door bendeleden en gevraagd om 500 dollar *renta* te betalen. Ter terechtzitting geeft verzoekster aan dat het

dezelfde bendeleden van Barrio 18 waren die haar zus zouden hebben aangesproken omdat zij reeds vertrokken. Dit kan volgens de Raad een aanwijzing zijn dat verzoekster en haar familie in de belangstelling van Barrio 18 zijn gebleven. Haar zus, die tussen maart en september 2019 maandelijks heeft betaald, is inmiddels uit El Salvador vertrokken en diende op 17 september 2019 een beschermingsverzoek in België in (ibid., p. 12).

De commissaris-generaal beperkt zijn onderzoek echter tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing. Zijn redenering komt er op neer dat er in casu voor verzoekster geen nood is aan internationale bescherming omdat zij en haar moeder i) door het betalen van de *renta* verdere problemen hebben kunnen vermijden, ii) haar persoonlijke situatie niet van die aard is dat zij door het betalen van de *renta* in een situatie van extreme armoede is beland, of bij terugkeer zal belanden, en iii) een loutere mogelijkheid op hernieuwde afpersing niet volstaat.

Hieruit blijkt echter niet dat de commissaris-generaal op een objectieve en prospectieve wijze is nagaan of verzoekster, gelet op haar individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor haar leven loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen door Barrio 18.

Er kan immers worden geargumenteed dat verzoekster de bende Barrio 18 heeft getrotseerd door El Salvador te verlaten en zich onvindbaar te maken voor verdere afpersing, waarna zij hun aandacht hebben gericht naar de zus die inmiddels ook is vertrokken. De vraag is dan ook of de risico's voor verzoekster bij terugkeer in die mate geëvolueerd zijn dat de eerder geformuleerde doodsbedreigingen ook zullen worden uitgevoerd.

De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vragen geen duidelijke antwoord biedt.

In de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet-betalen of met vertraging betalen van *renta* kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de UNHCR guidelines vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden geconstrueerd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak wordt verhoogd zonder waarschuwing, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende het kan overnemen (p. 31).

Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR guidelines evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die hun eisen hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en *de facto* te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR guidelines stellen slechts zeer algemeen: "*In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador*" (p. 28) (*In enkele zaken werden gedepORTEERDEN en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood, eigen vertaling*).

De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van *renta* bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven blijkt te zijn dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun

vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer.

In het bijzonder kan in de voormelde COI Focus het volgende worden gelezen:

Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïsoleerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (p. 17-18).

Veronica Reyna, van de "*direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista*" (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïsoleerd met het oog op afpersing (p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsb bedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen. Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (p. 18).

Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (p. 20).

Miguel Montenegro, directeur van de "*Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)*", gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van "*Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica*" vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (p. 21).

Uit het voorgaande blijkt dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft, waarbij de situatie bij terugkeer sterk afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid.

De voorliggende informatie blijft echter zeer algemeen, weinig eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

4.5. Gelet op wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat een nader onderzoek zich opdringt maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en ex nunc onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juni 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van vijftientig januari tweeduizend eenentwintig door de 4de kamer van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. M. MAES,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS